

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 października 2025 r.,
w sprawie **B. F. i A. K.**
skazanego z art. 271 § 3 k.k. i in.
kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 22 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 512/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej
z dnia 4 maja 2023 r., sygn. akt III K 78/17,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego, w częściach na nich przypadających.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku Białej, wyrokiem z dnia 4 maja 2023 r., sygn. akt. III K 78/17, uznał B. F. za winnego popełnienia:

1. czterech przestępstw, zarzucanych w pkt I, II, XI i XII aktu oskarżenia, a kwalifikowanych z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przyjmując, że dopuścił się ich w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za który na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 300 stawek dziennych po 150 zł każda;
2. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 stawek, po 150 zł każda;
3. sześciu przestępstw, zarzucanych w pkt IV, V, VI, VIII, IX i X aktu oskarżenia, kwalifikowanych z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przyjmując, że dopuścił się ich w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za który na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 300 stawek dziennych po 150 zł każda;
4. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednostkowej stawki dziennej na 150 zł.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył jednostkowe kary grzywny i kary pozbawienia wolności, wymierzając karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 400 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednostkowej stawki dziennej na 150 zł. Dodatkowo orzekł obowiązek częściowego naprawienia szkód wyrządzonych przypisanymi przestępstwami.

Tym samym wyrokiem uznał A. K. za winnego popełnienia trzech przestępstw, zarzucanych w pkt XVIII, XIX i XX aktu oskarżenia, modyfikując jednak opisy czynów, kwalifikowanych z art. 271 § 3 k.k., art. 273 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., ustalając, że dopuścił się ich w warunkach ciągu przestępstw, określonego w art. 91 § 1 k.k., za który, na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy

pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda. Orzekł obowiązek naprawienia szkody.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych oraz apelacją prokuratora.

Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżył wyrok w części, co do punktów 7, 9 i 46, wskazując na naruszenia prawa materialnego, a to art. 271 § 3 k.k., art. 273 k.k., art. 286 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k., art. 46 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a także art. 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie; a ponadto obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 585 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., a także art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., jak również art. 170 § 1 pkt 2 i 5 i § 1a k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. W apelacji podniesiono ponadto zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Mając na względzie powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 7 przez uniewinnienie oskarżonego A. K. od wszystkich zarzucanych mu czynów; uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 9 wyroku i nieorzeczenie w pkt 46 o obowiązku naprawienia przez oskarżonego szkody.

Pierwszy obrońca oskarżonego B. F. , adw. K. G. , zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 11 k.k., a także obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. Wskazała również na rażąca niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu. Dodatkowo, na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., skarżąca zarzuciła nienależyte obsadzenie Sądu pierwszej instancji, z uwagi na udział w składzie orzekającym sędziego powołanego na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego na wniosek „tzw. NEOKRS” - uchwała nr [...] /2018 z dnia [...] 2018 r. Mając na względzie powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez zakwalifikowanie czynów jako dwóch ciągów przestępstw, wymierzenie znacznie niższych kar jednostkowych pozbawienia wolności i znacznie niższej kary łącznej pozbawienia wolności, zaś w przypadku podzielenia ostatniego zarzutu apelacji - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Drugi obrońca oskarżonego B. F. , adw. D. K. , także zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., a także art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 182 § 3 k.p.k. oraz art. 366 § 2 k.p.k. w zw. z art. 404 § 2 k.p.k., a ponadto art. 399 § 1 k.p.k. Dodatkowo, obrońca wskazał na rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec B. F. jednostkowych kar pozbawienia wolności i wskutek tego kary łącznej 6 lat pozbawienia

wolności. Mając na względzie tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich przypisanych mu przestępstw, lub – alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bądź o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu niższych kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy wymierzeniu wyższych kar grzywny.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej B. F. co do rozstrzygnięcia o karze, wskazując na brak orzeczenia o obowiązku częściowego naprawienia ustalonej szkody w kwocie 39.596,00 zł na rzecz pokrzywdzonego podmiotu P.Sp. z o.o. z/s w W. Oddział w B.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 22 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 512/23, zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do obu oskarżonych w ten sposób, że:

1. w odniesieniu do oskarżonego B. F. złagodził orzeczoną wobec niego karę łączną pozbawienia wolności do 4 lat i 8 miesięcy;
2. w odniesieniu do oskarżonego A. K. uzupełnił punkt 9 poprzez ustalenie, iż wskazana tam kwota 77.154,84 zł dotyczy częściowego naprawienia szkody z tytułu zawarcia umowy leasingu o numerze [...].

W pozostałym zakresie, co do rozstrzygnięć dotyczących wskazanych oskarżonych, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Powyższy wyrok został zaskarżony kasacjami obrońców oskarżonych.

Obrońca A. K. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, w zakresie dotyczącym tego oskarżonego, zarzucając mu rażącą obrazę art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na niepełnym nienależytym rozpoznaniu sprawy przez Sąd odwoławczy i w konsekwencji częściowym utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej z dnia 4 maja 2023 r., sygn. akt III K 78/17, podczas gdy skład Sądu pierwszej instancji był nienależycie osadzony, bowiem orzekała w nim sędzia Sądu Okręgowego X.Y., powołana na urząd sędziego sądu okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), podczas gdy procedura powołania prowadzi do powstania po jej stronie niewzruszalnego domniemania braku instytucjonalnych gwarancji niezawisłości i bezstronności, powodując brak zdolności do orzekania w każdej rozpoznawanej z jej udziałem sprawie, pomimo formalnego posiadania sędziowskiego votum, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Mając na względzie powyższe, skarżący

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pierwszy obrońca B. F. , adw. K. G. , zaskarżyła wyrok w całości, wskazując na rażące naruszenia prawa procesowego, a to:

1. art. 433 § 2 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokonania wszechstronnej i prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez pobieżne odniesienie się do zarzutu z pkt. 1 apelacji (zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 11 k.k.) w ten sposób, że Sąd II instancji odnośnie uznania tego zarzutu za bezzasadny stracił z pola widzenia sens podniesionego zarzutu, a to kwestię nieprawidłowego połączenia czynów w dwa ciągi przestępstw (pkt. 1 i 3 wyroku Sądu I instancji) tymczasem wszystkie przestępstwa połączone w przedmiotowe ciągi przestępstw stanowić powinny jeden ciąg przestępstw, oraz kwestię, że przestępstwa z pkt. 2 i 4 wyroku powinny stanowić drugi - osobny - ciąg przestępstw;
2. art. 439 § 2 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokonania wszechstronnej i prawidłowej kontroli odwoławczej zarzutu dotyczącego nienależytego obsadzenia Sądu I instancji z pominięciem art 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, który powinien być stosowany wprost.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi obrońca oskarżonego B. F. , adw. D. K. , również zaskarżył wyrok całości, zarzucając mu rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., polegające na mało wnikliwym, powierzchownym rozpoznaniu sprawy, z lakonicznym uzasadnieniem wyroku, w szczególności w zakresie zawartych w apelacjach obrońców zarzutów nienależytego obsadzenia Sądu pierwszej instancji oraz naruszenia reguły wyjątkowości, o której mowa w treści art. 404 § 2 k.p.k., poprzez prowadzenie postępowania dowodowego w dalszym ciągu po okresach długotrwałych odroczeń rozprawy, z naruszeniem zasad bezpośredniości oraz ciągłości i koncentracji rozprawy.

Podnosząc sformułowany powyżej zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiedzi na kasacje złożył prokurator, wnosząc o ich oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wszystkie wniesione kasacje okazały się oczywiście bezzasadne, a to pozwoliło oddalić je na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Najwyższy nie podziela zapatrywań obrońców, jakoby Sąd pierwszej instancji orzekał w wadliwym składzie, co miało rzekomo zostać wadliwie zaakceptowane przez Sąd odwoławczy.

W odniesieniu do kwestii obsady Sądu pierwszej instancji z udziałem sędziego X.Y., na gruncie rozpoznawanej sprawy zachowuje aktualność stanowisko zawarte w zarządzeniu Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2025 r., IV KO 104/25, w którym stwierdzono, że: «Zasadnicze znaczenie w tej sprawie ma uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7). Zgodnie z drugą tezą tej uchwały: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Oznacza to konieczność wykazania istnienia „okoliczności” wskazujących na szczególnie bliski związek konkretnego sędziego z organami władzy wykonawczej, prowadzący do wniosku, że sąd z udziałem takiego sędziego nie spełnia wymaganych standardów bezstronności i niezależności (w ten sposób także m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22; a w kontekście standardu międzynarodowego wyroki ETPCz: z dnia 22 lipca 2021 r., Reczkowicz przeciwko Polsce, skarga 43447/19; z dnia 8 listopada 2021 r., Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce, skargi nr 49868/19 i 57511/19; z dnia 3 lutego 2022 r., Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce, skarga nr 1469/20; wyrok pilotażowy z dnia 23 listopada 2023 r., Wałęsa przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21).

Okoliczność dotycząca powołania do pełnienia urzędu SSO X.Y. nie może być podstawą do potencjalnego zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na tezę trzecią uchwały połączonych Izb. Wskazano w niej, że wykładnia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przyjęta w uchwale nie ma zastosowania do orzeczeń wydanych przez sądy przed dniem jej podjęcia oraz do orzeczeń, które zostaną wydane w toczących się w tym dniu postępowaniach na podstawie Kodeksu postępowania karnego przed danym składem sądu». Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji w tej sprawie zostało wszczęte w 2019 r. (sprawa została przydzielona do referatu sędziego X.Y. w dniu 2 marca 2018 r., - k. 9021, a przewód sądowy otwarto w dniu 4 stycznia 2019 r.), a więc przed dniem 23

stycznia 2020 r., tj. dniem wydania uchwały. Dlatego też fakt powołania SSO X.Y. na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej na wniosek KRS ukształtowanej przepisami ustawy nowelizującej nie mógł doprowadzić do stwierdzenia nienależytej obsady sądu.

Niezależnie od tego, stwierdzić trzeba, że podnoszona przez skarżących kwestia była przedmiotem merytorycznej kontroli sądu odwoławczego, który zasadnie uznał, że w realiach niniejszej sprawy nie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Istotne są przy tym dwie okoliczności. Po pierwsze, w uzasadnieniu uchwały Nr [...] /2018 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2018 r. opisano ścieżkę kariery sędzi X.Y., która nie budzi żadnych wątpliwości. Po drugie, apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych – tak samo zresztą jak kasacje – nie zawierały żadnej argumentacji, która *in concreto* pozwalałyby stwierdzić, że proces powołania wymienionego sędziego prowadził do naruszenia konstytucyjnego i konwencyjnego standardu niezawisłości i bezstronności sądu. Należy bowiem jeszcze raz przypomnieć, że zgodnie z jednolitym w tym zakresie orzecnictwem Sądu Najwyższego, sam fakt powołania na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Aby stwierdzić jej wystąpienie należałoby wykazać istnienie okoliczności, które ocenianie przez pryzmat wskazań zawartych w cytowanej wcześniej uchwale połączonych Izb Sądu Najwyższego oraz wypracowanych na jej kanwie w orzecnictwie Sądu Najwyższego kryteriów stanowiących łącznie rodzaj testu umożliwiającego ocenę, czy w konkretnym przypadku wadliwość procesu powoływania prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (wzięcie pod uwagę tego czy powołanie nastąpiło po raz pierwszy na urząd sędziego, czy też wiązało się z objęciem kolejnego urzędu sędziego w sądzie wyższego rzędu przez osobę, która posiadała już status sędziego w rozumieniu konstytucyjnym, czy powołany sędzia miałaby orzekać w kwestiach istotnych z punktu widzenia władzy wykonawczej, czy bezpośrednio przed powołaniem na urząd był zaangażowany w jednostkach podległych organom władzy wykonawczej, czy dawał uprzednio wyrazu swoim jednoznacznym sympatiom politycznym i prezentował poparcie dla działań dotyczących wymiaru sprawiedliwości, które godzą w jego niezależność, czy w kwestii jego zgłoszenia członkowie Rady głosowali *in pleno*, bez szczególnego uzasadnienia, wbrew opinii zespołu Rady, czy uzyskał wskazanie Rady na urząd sędziego przy braku opinii organów samorządu sędziowskiego, lub po uzyskaniu opinii wyraźnie wskazującej brak poparcia kandydatury, jakie było tempo i skala awansowania w strukturze wymiaru sprawiedliwości, czy istotne przyspieszenie kariery zawodowej pozostawało w dostrzegalnej zbieżności czasowej z aktywnym wspieraniem bądź włączeniem się w przeprowadzanie reform sądownictwa wdrażanych przez

Ministerstwo Sprawiedliwości, mimo świadomości ich kwestionowania w orzecznictwie europejskim, czy wiązało się z przyjmowaniem kolejnych funkcji i awansów uzależnionych od dyskrecyjnej decyzji przedstawicieli władzy wykonawczej) nakazywałyby uznać, że w stosunku do sędziego wynik takiego testu okazał się negatywny. Zarzuty postawione w kasacjach nie mogły zatem okazać się skuteczne, gdyż skarżący nie wskazali na istnienie jakichkolwiek tego rodzaju okoliczności.

Zupełnie pozbawionym racji jest powoływanie się w uzasadnieniu kasacji drugiego obrońcy skazanego B. F. na fakt wyłączenia od rozpoznawania sprawy w postępowaniu odwoławczym sędziego X.Y.1., powołanej na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Katowicach w kwestionowanym przez skarżącego trybie. Z akt sprawy (żądanie wyłączenia sędziego – k. 11120, postanowienie o wyłączeniu – k. 11124) wynika jednoznacznie, że powodem wyłączenia tego sędziego nie było stwierdzenie, iż jego udział w składzie orzekającym może skutkować uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale uniknięcie sytuacji objętej zakazem *nemo iudex in causa sua*.

Przechodząc do drugiego z zarzutów podniesionych w kasacji adw. K. G., odnoszącego się do rzekomo nieprawidłowego połączenia wskazanych czynów w dwa ciągi przestępstw, należy wskazać, że i w tym zakresie kasacja cechuje się oczywistą bezzasadnością. Rozstrzygając w tej kwestii Sąd pierwszej instancji orzekał w oparciu o ustawę poprzednio obowiązującą, odwołując się do stanu prawnego sprzed 1 lipca 2015 r. Oznacza to, że w procesie wyrokowania konieczne było uwzględnienie treści art. 91 § 1 k.k. w następującym brzmieniu: „Jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę”. Inaczej, niż ma to miejsce obecnie, na gruncie poprzedniego brzmienia art. 91 § 1 k.k. tożsamość dotyczyć musi nie podstawy wymiaru kary (ta byłaby rzeczywiście spełniona), ale podstawy przypisania. Jak wskazywał J. Majewski w Komentarzu do ówczesnego brzmienia art. 91 § 1 k.k.: „Wedle dominującego w doktrynie poglądu art. 91 § 1 wyraża warunek tożsamości kwalifikacji prawnej przestępstw składających się na ciąg (por. szerzej M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Czyn..., s. 92 i n.; A. Wąsek, Glosa do uchwały SN z 11 sierpnia 2000, I KZP 17/00...; A. Marek, Prawo..., s. 225; tenże, Komentarz..., s. 255; M. Gajewski, W sprawie..., s. 115 i n.; tenże, Glosa do uchwały SN z 11 sierpnia 2000 r., I KZP 17/00...)”. Tymczasem w uzasadnieniu kasacji nawet sam skarżący wskazał: „Jedyną różnicą jaką wykazuje kwalifikacja prawna czynów z obu ciągów to brak zakwalifikowania czynów z art. 270 § 1 k.k. w przypadku czynów z ciągu opisanego w pkt. 3 wyroku Sądu I instancji”. Właśnie owa różnica uniemożliwiła połączenie w jeden ciąg przestępstw czynów, o których mowa w zarzucie, jako cechujących się brakiem tożsamości kwalifikacyjnej. Takie

rozwiązanie jest niemożliwe na gruncie przepisów obranych za podstawę wyrokowania. Do braku owej tożsamości odwołał się zresztą także Sąd odwoławczy w treści swojego uzasadnienia.

Nietrafny okazał się również zarzut naruszenia reguły wyjątkowości, określonej w art. 404 § 2 k.p.k., a podniesiony w kasacji drugiego obrońcy oskarżonego B. F. . W tym zakresie podzielić należy stanowisko Sądu odwoławczego, wyrażone na stronie 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdzie wskazano: „Jest również rzeczą oczywistą, że w okresie od 14 marca 2020 r. obowiązywał stan zagrożenia epidemicznego, zaś od 20 marca 2020 r. stan epidemii, co nie pozostało bez wpływu na sprawność prowadzonych w tamtym czasie postępowań karnych, a w niektórych wypadkach wręcz tę sprawność torpedowało. Zbędne w tym momencie jest przypominanie skarżącemu o wprowadzonych wówczas ograniczeniach w przemieszczaniu się, gromadzeniu, długotrwałych kwarantannach nakładanych na osoby chorujące i ich rodziny, jakie wprowadzane zostały na terenie naszego kraju. W tej sytuacji nie może dziwić, że i terminy rozprawy głównej wyznaczane w owym czasie z przyczyn obiektywnych i niezależnych od sądu musiały być rzadsze.”. Również zdaniem Sądu Najwyższego stan epidemii stanowił sytuację wyjątkową, o której mowa w art. 404 § 2 k.p.k. To, że miała ona charakter powszechny, w żaden sposób nie modyfikuje powyższej oceny. Co więcej, skarżący nie wykazał – co jest warunkiem skutecznego powołania się w postępowaniu kasacyjnym na rażące naruszenie prawa (art. 523 § 1 k.p.k.), aby prowadzenie rozprawy w dalszym ciągu po odroczeniu mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu pierwszej instancji. Także w tym zakresie kasacja obrońcy cechowała się oczywistą bezzasadnością.

Mając na względzie powyższą argumentację, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]